

Arrest

nr. 234 806 van 2 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gelet op het arrest nr. X van 4 december 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25 november 1979 te Chinchina (Caldas). U bent een katholiek christen. Tijdens uw studies hielp u uw vader na schooltijd met zijn werk in de bouw. U volbracht een hogere studie tot elektriciteitstechnicus. Van 3 februari 1999 tot 3 augustus 1999 volbracht u uw militaire dienstplicht in Bogota. Later werkte u als elektriciteitstechnicus voor verschillende bedrijven.

Op 13 januari 2001 kwam u in Chinchina voor het eerst in aanraking met enkele leden van de AUC (Autodefensas Unidas de Colombia). Ze zeiden u dat als uw halfbroer J. iets zou overkomen, u zou moeten betalen. U zei dat u niet zou betalen aangezien u niet wist waarom er geld van u werd geëist. U werd toen hardhandig aangepakt en hield hier enkele littekens op uw hoofd aan over. Op 22 december 2001 werd u aangehouden omdat u een andere persoon verwond zou hebben. U had eigenlijk niets met dit incident te maken en werd dus vrijgesproken, maar hebt omwille van de vermeende feiten wel gedurende vijf jaar opgesloten gezeten in Manizales (Caldas). In tussentijd werd in 2002 uw halfbroer J. doodgeschoten in Chinchina. U vermoedt dat dit gebeurde omdat hij in schuld stond bij leden van de AUC. Nadien vroegen leden van de AUC nog verschillende keren geld aan uw moeder. U werd tevens telefonisch door hen bedreigd. Ze zeiden telkens dat u de schulden van uw broer moest betalen. U gaf uw moeder verschillende keren sommen geld zodat ze hen kon betalen.

In 2015 verhuisde u in het kader van uw werkzaamheden naar Bogota. In 2016 verbleef u tevens enkele maanden in Pereira en in Medellin omwille van uw werkzaamheden, waarna u zich terug in Bogota vestigde. In 2016 gaf uw moeder de leden van AUC het huis dat ze gebouwd had, in de hoop dat dan de schulden volledig zouden vereffend zijn. Begin 2017 ontving u in Bogota nogmaals een dreigtelefoontje waarin naar geld werd gevraagd; bovendien werd u daar nogmaals in persoon bedreigd, waarbij u werd geduwd.

U besloot hierop het land te verlaten en vertrok uit Colombia op 3 september 2017. Vanaf 4 september 2017 verbleef u in Spanje. U werkte daar in de bouw, zodat u geld kon opsturen naar uw toenmalige partner om haar vliegticket naar Spanje te kunnen betalen. U werd echter niet naar behoren betaald door uw werkgever. Van zodra uw partner aankwam in Spanje reisden jullie door naar België omdat haar zus jullie vertelde dat u hier zou kunnen komen werken.

U kwam in België aan op 17 mei 2018 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2018. Uw partner besloot u te verlaten en diende hier geen verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 1/12/97), een afgiftebewijs van uw identiteitskaart, uw paspoort (d.d. 3/8/17), uw rijbewijs, uw diploma, uw werkbades, uw militaire kaarten en de envelop waarin de aan u opgestuurde documenten u werden toegestuurd. Tevens legt u kopieën voor van een uittreksel uit het burgerlijk register, een uittreksel uit het strafregister, een lijst met de bedrijven waarvoor u gewerkt hebt, de beslissing in het kader van uw moeders aanvraag te worden opgenomen in het register van slachtoffers en een attest in verband met het overlijden van uw halfbroer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

U beweert dat bij terugkeer naar Colombia uw leven gevaar zou lopen naar aanleiding van bedreigingen die werden geuit door leden van de AUC. Er moeten echter verschillende **tegenstrijdigheden** in uw relaas worden opgemerkt, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang brengt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de littekens die u toont opliep toen u werd aangevallen in Bogota (CGVS p.13, 19). Op een later moment beweert u dan weer dat u deze opliep tijdens een aanval waarvan u reeds in 2001 in Chinchina slachtoffer zou zijn geworden. Als u ermee geconfronteerd wordt dat u eerder verklaarde dat deze aanval in Bogota plaatsvond, verklaart u simpelweg dat u toen verbaal en fysiek zou zijn aangevallen, u zou toen zijn geduwd, maar hield hieraan geen letsels over (CGVS p.16-18). U laat dus na een verklaring te geven voor de vermelde tegenstrijdigheid. Verder verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u gedurende vijf jaar opgesloten zou hebben gezeten (CGVS p.16). U stelt dat er een reukje aan deze zaak zat aangezien u er in werkelijkheid niets mee te maken had en voegt toe dat in jullie regio de macht en justitie nu eenmaal in handen zijn van groepen als het AUC, waarmee u en uw broer in die tijd problemen kenden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u echter slechts enkele maanden opgesloten te hebben gezeten. Wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen verontschuldigt u zich hiervoor, u beweert toen niet in detail te hebben kunnen treden over de termijn. Als u wordt gezegd dat u wel degelijk een termijn vermeldde, namelijk enkele maanden – hetgeen zeer

sterk afwijkt van vijf jaar –, verklaart u dat u zich waarschijnlijk verkeerd heeft uitgedrukt (CGVS p.17). Nochtans beweert u dat uw verklaringen op het einde van het interview bij de DVZ aan u werden voorgelezen en dat er zich geen fouten in bevonden (CGVS p.2). Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

U blijft daarenboven **vaag** over verschillende aspecten van uw relaas, wat eveneens de nodige vraagtekens oproept. Zo kunt u niet zeggen op welke datum uw halfbroer zou zijn vermoord, u zegt enkel te weten dat het in 2002 gebeurde maar kunt dit niet verder preciseren (CGVS p.5). Nochtans kan aangenomen worden dat een dergelijke belangrijke datum u wel zou bijgebleven zijn en wordt deze datum vermeld in de documenten die u hieromtrent voorlegt. Tevens beweert u aanvankelijk niet te weten waarom ze het op u gemunt hadden en verklaart u bovendien niet te weten waarom ze uw halfbroer doodden. U weet zelfs niet of hij voor zijn dood al dan niet reeds problemen met hen ondervond: u zou immers weinig contact met hem hebben gehad (CGVS p.5). Later tijdens het gehoor blijkt u er dan weer van uit te gaan dat uw halfbroer schulden bij hen gehad zou hebben (CGVS p.12). Ook dit is opmerkelijk. Uzelf zou hen verschillende betalingen hebben gedaan maar kunt niet zeggen hoeveel u hen exact betaalde (CGVS p.18). Dergelijke vaagheden komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Bovendien hebt u er ook geen idee van hoe en in welke omstandigheden uw halfbroer die schulden zou hebben gemaakt. U zou hem hier wel hebben naar gevraagd, maar hij zou hebben gezegd dat er niets aan de hand was en dat u zich geen zorgen hoefde te maken (CGVS p.14-15). Dat u hier genoeg mee zou nemen en het dus zoals u beweert niet persoonlijk zou opvatten, terwijl u op dat moment wel reeds fysiek werd aangevallen en hierbij littekens opliep, is weinig geloofwaardig (CGVS p.14, 16). U beweert verder dat het de AUC was die het op jullie gemunt had, maar kunt slechts twee voornamen geven van de specifieke personen, daarenboven bent u zelfs niet zeker of het hun echte namen betreft (CGVS p.15). Nochtans kan het verwacht worden dat u na al die jaren wel wat meer info zou hebben bekomen over de personen die meer dan anderhalf decennium lang een belangrijke rol in uw leven zouden hebben gespeeld. Sinds u naar België kwam hebt u verder niets meer vernomen omtrent uw situatie in Colombia. U hebt hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.20). Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich informeert over de actuele stand van zaken teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten.

Ook hoe u op de vermeende vervolgingsfeiten reageerde is niet overeen te stemmen met het **gedrag** van een persoon die werkelijk geïdoleerd wordt. Zo is het zeer frappant te moeten vaststellen dat u er pas voor koos naar een andere stad te verhuizen in 2015 terwijl u reeds sinds 2001 zou worden bedreigd (CGVS p. 3-4, 12). U beweert weliswaar voordien ondergedoken te hebben geleefd, maar dit valt ook met een korrel zout te nemen. U bent immers gedurende die lange periode steeds blijven werken (CGVS p.18). Bovendien veranderde u gedurende de meer dan vijftien jaar dat u telefonisch zou zijn bedreigd nooit van telefoonnummer (CGVS p.19). De uitleg die u hiervoor geeft, namelijk dat u de aandacht op u wilde houden zodat ze uw moeder niet zouden lastigvallen, is zeer bedenkelijk (CGVS p.19). U koos er immers uiteindelijk voor uw land te verlaten en uw moeder in Chinchina achter te laten. Ze zou daar bij een zus verblijven in een afgelegen finca, waar ze momenteel een erg rustig leven leidt (CGVS p.4, 19). Deze elementen relativeren de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees des te meer.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De **documenten** die u voorlegt zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Het gaat hier immers slechts om uw origineel paspoort (d.d. 3/8/17), uw identiteitskaart en het afgiftebewijs ervan, uw rijbewijs, uw diploma, uw werkbadges, uw militaire kaarten, de envelop waarin de documenten u werden toegestuurd en de kopieën van het uittreksel uit het burgerlijk register en de lijst met de bedrijven waarvoor u gewerkt hebt. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, herkomst en verder ook uw studie en uw professionele carrière. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De kopie van het uittreksel uit het strafregister vermeldt niets over het feit dat u opgesloten zou zijn geweest en kan dan ook niet als een bewijs van de door u vermelde feiten worden aanzien (CGVS p.16). De beslissing in het kader van uw moeders aanvraag te worden opgenomen in het register van slachtoffers en het attest in verband met het overlijden van uw halfbroer kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen in geval van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het slechts kopieën betreffen, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u de beslissing omtrent uw moeders aanvraag verkeerdelijk omschreef als een klacht bij het parket van Chinchina van 2002 (CGVS p.13). Uit de vertaling van dit document blijkt dat uw moeder pas in 2013 een verklaring zou zijn gaan afleggen in Chinchina, wat eveneens zeer erg mag verbazen. In deze beslissing wordt bovendien opgemerkt, net als in het attest van overlijden van uw halfbroer, dat niet geweten is wie achter de moordaanslag zat, dat

deze niet te kaderen valt binnen het gewapende conflict en dat uw moeder dus niet erkend wordt als slachtoffer (CGVS p.11).

De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaring dat u de laatste jaren dat u in Colombia verbleef in Bogota woonde, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld (CGVS p.3).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te

worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 april 2019 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginnel.

Volgens verzoeker was zijn relaas *"compleet en uitvoerig"* en heeft hij *"een heleboel document neergelegd in relatie met zijn relaas"*, vooral *"betreffende de moord van zijn broer"* (beslissing in het kader van een aanvraag te worden opgenomen in het register van slachtoffers door zijn moeder en attest in verband met het overlijden van zijn halfbroer).

Hij stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaringen heeft afgelegd *"over de redenen waarom hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Spanje"*, met name omdat hij niet wist *"dat hij een asielaanvraag mocht ingediend"*. Hij legt uit dat hij zelfs in België *"die inlichtingen niet gekregen [had] over de mogelijkheden om een zulke procédure in te dienen"*.

Verzoeker benadrukt dat hij de littekens *"opliep toen hij werd aangevallen in Chinchina voor de eerste keer op 13 januari 2001"* en dat hij deze littekens slechts één keer in Bogota plaatste, wat *"een vergissing"* was.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de duur van zijn vasthouding, voert hij aan dat hij *"een vaag antwoord voor de dienst vreemdelingenzaak"* gaf omdat hem daar gezegd werd *"dat hij meer tijd zou hebben voor de CGVS en dat hij niet precies moest vertalen"* en hem gevraagd zou zijn om vaag te blijven. Hij legt uit dat hij op het Commissariaat-generaal *"meer precies"* wilde zijn en daardoor verklaarde dat het 5 jaar gevangenschap betrof.

Verzoeker stelt dat hij de datum van de dood van zijn broer wel kende maar dat hij zich niet wilde vergissen. Volgens hem bevestigen de voorgelegde documenten evenwel de moord op zijn halfbroer en de datum van zijn overlijden. Hij benadrukt nog *"dat de verzoeker zijn asielaanvraag zonder de hulp van een raadsman behandeld"*.

Hij meent dat hij *"wel geprobeerd [heeft] inlichtingen te hebben betreffende de schulden van zijn halfbroer"*. Zo wijst hij op zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij zich *"zonder succes"* probeerde informeren bij zijn halfbroer en diens vriendin, alsook dat zijn moeder de halfbroer heeft bevestigd.

Verzoeker benadrukt de *"gevaarlijkheid van die paramilitaire groep"*, zoals volgens hem *"bevestigd door het verslag over de veiligheidssituatie in Columbia"*. Hij voert aan dat van een burger niet verwacht kan worden *"dat hij een persoonlijk onderzoek zou leiden! Het is te gevaarlijk !"*, waardoor het normaal zou zijn dat hij *"geen naam van de leden van paramilitaire groep ken, vooral dat het was zijn halfbroer die in betrekking met de paramilitaire leden was voor zijn moord"*.

Hij legt uit dat hij de schulden heeft proberen afbetalen en dat hij ondergedoken leefde. Hij stelt dat hij pas zijn land ontvluchtte nadat hij ook in Bogota bedreigd werd. Zijn moeder *"heeft niks meer; Ze verdient geen geld en heeft haar huis aan de paramilitaire groep gegeven!"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *"te vernietigen en te hervormen"* en hem als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing *"te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek"*. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *"te vernietigen en te hervormen"* en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, waarvan de echtheid niet wordt betwist, - identiteitskaart, afgiftebewijs van zijn identiteitskaart, paspoort, rijbewijs, diploma, werkbades, militaire kaarten, envelop, kopieën van een uittreksel uit het burgerlijk register, uittreksel uit het strafregister en lijst met de bedrijven waarvoor hij gewerkt heeft - bevestigen gegevens die evenmin betwist worden en die als dusdanig niet in het geding zitten.

2.3.2. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor de gevolgen van de problemen van zijn halfbroer met leden van de AUC. Hij zou immers door hen reeds meermaals benaderd en bedreigd zijn geweest omdat zijn halfbroer schulden zou hebben gemaakt bij AUC.

2.3.3. De door verzoeker aangehaalde bedreigingen door schuldeisers van zijn halfbroer hebben een interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij louter feiten van financiële aard aanhaalt die vallen onder het Vluchtelingenverdrag. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers relaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (zie infra). Er kan nog worden toegevoegd dat – in zoverre de bewering dat het leden van de AUC betreft die de schulden wensten te recupereren enige grond zou hebben, wat niet wordt aangenomen – op zich niet kan aantonen dat verzoeker een vervolging vreest omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.4.2. Verzoekers verklaringen over de door hem beweerde problemen met leden van de AUC, een gewapende groepering die ook zijn aanhouding in december 2001 georkestreerd zou hebben, zijn echter dermate vaag dat zijn relaas bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

2.4.3. Zo zou verzoeker in januari 2001 voor het eerst benaderd zijn door leden van de AUC die hem geld vroegen, maar kan hij niet aangeven in welke omstandigheden zijn halfbroer schulden zou hebben gemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 14-15) en waarom hij net bij de AUC schulden zou hebben. Zijn halfbroer zou gedood zijn in 2002, maar verzoeker kon de precieze datum niet geven (notities, p. 5) en hij bleek evenmin te weten of zijn halfbroer voor zijn dood reeds problemen met de AUC-leden ondervond (notities, p. 5). Verzoeker en zijn moeder zouden de schuldeisers herhaaldelijk sommen geld gegeven hebben (notities, p. 17-18), maar verzoeker kon niet aangeven hoeveel hij exact (terug)betaalde (notities, p. 18) en hij kon geen enkele volledige naam van de schuldeisers noemen (notities, p. 15). Het blijft de Raad overigens niet duidelijk hoe verzoeker tegelijkertijd kan beweren in 2016 gedacht te hebben dat de schuld reeds vereffend was (notities, p. 19) wanneer hij anderzijds niet wist hoeveel hij in het totaal zou hebben betaald (notities, p. 18).

2.4.4. Indien verzoeker werkelijk 17 jaar lang bedreigd werd door AUC-leden voor de terugbetaling van schulden van zijn halfbroer J., die in 2002 door hen vermoord zou zijn en waardoor ook zijn zus beweerdelijk de regio moest verlaten, kan van verzoeker worden verwacht dat hij kennis heeft van de basiselementen van zijn relaas, zoals wie de vervolgers zijn, waarom ze hem, zijn halfbroer en zijn moeder bedreigen, de moord op zijn broer en welk bedrag reeds vereffend werd. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij duidelijk heeft nagelaten. Verzoeker ondergraaft hiermee zelf de waarachtigheid van zijn relaas.

2.4.5. Verder merkt de Raad op dat verzoeker toegaf dat hij zich sinds zijn aankomst in België niet meer heeft geïnformeerd over de stand van zaken met betrekking tot zijn decenniumlange vervolging (*"Nadat ik naar hier gekomen niets meer vernomen, me ook niet meer geïnformeerd over niets en bij niemand. Ik communiceer met niemand."*; notities, p. 20). Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Ook verzoeker heeft er belang bij te weten of hijzelf nog redenen heeft om van Colombia verwijderd te blijven. Aangezien het een familiale schuld betrof is voorts redelijk aan te nemen dat verzoeker de reële actuele gezinssituatie wil kennen. Verzoekers gehele onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich enigszins te informeren wijzen op een verregaand gebrek aan interesse en bevestigen de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, temeer gezien hij nog telefonisch contact onderhoudt met zijn moeder in Colombia (notities, p. 4, 7).

2.4.6. Bovendien blijken verzoekers verklaringen gekenmerkt door frappante tegenstrijdigheden, die de waarachtigheid ervan verder ondermijnen.

2.4.7. Zo stelde verzoeker aanvankelijk dat hij de littekens op zijn hoofd had opgelopen bij een aanval in Bogota in 2017 (*"De littekens die ik u toon op mijn voord hoofd en hoofd heb ik gekregen door een aanval van en enkele personen op mij in Bogota."*; notities, p. 13, 19), om dan later te beweren dat hij deze littekens reeds in 2001 in Chinchina opliep (notities, p. 16). Dat hij deze littekens slechts één keer per *"vergissing"* in Bogota plaatste, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan deze incoherentie niet vergoelijken.

2.4.8. Over zijn aanhouding in december 2001 en 5 jaar durende gevangenschap, volgens verzoeker georkestreerd door de gewapende groepering die *"de macht van justitie"* in handen heeft, liet verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat hij *"in 2001 een aantal maanden vastgehouden [werd] in Chinchina, op verdenking van doodslag"* (vragenlijst DVZ, vraag 3.1), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij 5 jaar vastzat op verdenking van *"verwondingen aan andere persoon"* (notities, p. 16). Dat verzoeker *"een vaag antwoord voor de dienst vreemdelingenzaak"* gaf omdat hem daar gezegd werd *"dat hij meer tijd zou hebben voor de CGVS en dat hij niet precies moest vertalen"* en hem gevraagd zou zijn om vaag te blijven, kan niet overtuigen. Vooreerst kan net het tegengestelde vastgesteld worden nu *"doodslag"* merkkelijk nauwkeuriger is dan *"verwondingen aan een andere persoon"*. Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat van hem wordt verwacht dat hij *"nauwkeurig, maar in het kort"* de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn

medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij geen foutieve duur van zijn vasthouding zou opgeven. Hoe dan ook, indien verzoeker de tijd en de kans kreeg om te verklaren dat hij *“een aantal maanden”* werd opgesloten (vragenlijst DVZ, vraag 3.1), had verzoeker logischerwijze ook de mogelijkheid om in plaats daarvan te vertellen dat hij *“5 jaar”* of nog *“een aantal jaren”* werd vastgehouden, indien dit op waarheid zou berusten. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze de vraag om op de Dienst Vreemdelingenzaken *“nauwkeurig, maar in het kort”* te vertellen zou hebben geleid tot zijn tegenstrijdige verklaringen over de aard van de verdenking, zijnde de concrete *“doodslag”* dan wel de algemene *“verwondingen aan andere persoon”* bij het CGVS. Verzoeker betwist verder niet dat het door hem voorgelegde uittreksel uit het strafregister geen melding maakt van deze verdenking en opsluiting.

2.4.9. Dat verzoeker in werkelijkheid geen problemen vreesde, kan nog blijken uit het feit dat hij tot 2015 in Chinchina bleef wonen (notities, p. 3), hoewel de problemen reeds in 2001 begonnen en hij doorheen die jaren verwond en herhaaldelijk bedreigd werd. Zijn stelling dat hij ondergedoken leefde, zoals aangebracht tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift, is niet verzoenbaar met de vaststelling dat hij steeds bleef werken, voor *“verschillende verblijven”* dan nog én *“nooit op zelfde plek”*, gezien hij naar verschillende dorpen en steden uitgestuurd werd (*“Ik werkte eerst bij vader in de bouw, daarna mezelf ontwikkeld in de elektriciteit, alle soorten: hoge stroom, lage stroom. [...] Ik kan ook hoge kranen besturen om aan elektriciteitspalen te kunnen werken. [...] In Bogota, Medellin, Manizales, afhankelijk van waar er werk nodig was, en van daaruit werd ik ook gestuurd naar andere steden om werken uit te voeren. De multinational waarvoor ik werkte heet MG, die stuurden me uit om voor Ecopetrol te werken in de stad Baranca Vernecha. [...] Ik heb voor verschillende bedrijven gewerkt, in Colombia is zo dat je contracten krijgt van 4-5 maanden bv. nooit echt vast werk, vaak wordt contract verbroken na 6-7 maanden, maar de laatste baan die ik had voor multinational, daar heb ik wel bijna 3 jaar kunnen werken: Granya Imontero. [...] Ik had werk in Manizales, is op 30 minuten van Chinchina, voerde werk uit in dorpen, gehuchten rondom, nooit op zelfde plek, voor verschillende bedrijven. [...] Soms in Manizales werken, kwam 's avonds thuis, of werd door het bedrijf er op uitgestuurd naar een dorp waar ik moest werken, bedrijf betaalde dan voor de overnachtingen.”*; notities, p. 8-9, 18). Een dergelijke zeer mobiel professionele gang van zaken kan uiteraard niet beschouwd worden als *“onderduiken”* uit vrees voor de gewapende groepering die zijn regio teistert. Evenmin heeft verzoeker een andere telefoonnummer genomen doorheen de 15 jaar dat hij bedreigd werd (notities, p. 19). Verzoeker was in alle opzichten dus makkelijk te contacteren.

2.4.10. Uit verzoekers verklaringen blijkt nog dat zijn moeder, die net als hij al die jaren beweerdelijk werd afgeperst door de schuldeisers van zijn halfbroer en die hen zelfs haar huis moest afgeven (notities, p. 4, 18), thans een *“rustig leven”* leidt bij een zus, in een afgelegen *finca* in Chinchina (notities, p. 4, 19). Ook verzoekers zus P.A.Q.H., die beweerdelijk vanwege de dood van zijn halfbroer in 2002 ontheemd is en Chinchina heeft moeten verlaten, verblijft thans nog in Cali (notities, p. 6). Deze vaststelling relativeert logischerwijze de alomtegenwoordigheid en doortastendheid van de groepering die verzoeker beweert te vrezen. Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat de beslissing in het kader van de aanvraag te worden opgenomen in het register van slachtoffers van zijn moeder vermeldt dat verzoekers zus P.A.Q.H. reeds op 9 augustus 2001 te Cali een verklaring heeft afgelegd waarin zij aangaf dat zij op 1 februari 2001 ontheemd werd in Chinchina, zijnde aldus vóór verzoekers broer vermoord zou zijn.

2.4.11. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker reeds in september 2017 in Spanje aankwam, maar daar niet om internationale bescherming verzocht, en dat hij sinds 17 mei 2018 in België was, maar pas op 25 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker in Spanje niet wist *“dat hij een asielaanvraag mocht ingediend”* en dat hij zelfs in België *“die inlichtingen niet gekregen [had] over de mogelijkheden om een zulke procédure in te dienen”* kan niet overtuigen. Immers, verzoeker is een geschoolde volwassen man, die er wel in slaagde werk te vinden in Colombia en Spanje en die voldoende zelfredzaamheid had om vanuit het land geld te sturen naar zijn toenmalige partner in Colombia (*“Gedurende 8 maanden voor hem gewerkt, in Spanje aangekomen, heb daar de normale drie maanden doorgebracht in Valladolid. Maar daar vond ik gaan werk. Dan ben ik naar*

Huelva gegaan om voor die man te werken om ervoor te kunnen zorgen dat mijn partner ook naar Spanje kon komen. [...] Via een jobaanbieding in de krant, ze hadden mensen nodig om te werken, ik heb dat aangenomen omdat mijn vrouw nog in Colombia was en ik moest haar het geld voor het ticket sturen.”; notities, p. 9). Verzoeker werkte in Spanje gedurende 8 maanden in de bouw, hij kwam zodoende met verschillende mensen in contact én zijn baas heeft hem zelf geholpen om een verblijfsvergunning te krijgen (*“Ik heb gewerkt in Spanje voor een man A.M. in provincie Huelva. In de bouwsector. Hij betaalde me een laag loon. Want hij zei dat hij me ging helpen om mijn verblijfsvergunning te krijgen. En daarom hield hij maandelijks een bedrag af van mijn loon. Maar ik heb nooit iets van documenten gezien en hij heeft me nooit het geld gegeven dat hij me nog moest. Maar ik kon hier niets aan verhelpen dus ik besloot naar hier te komen.”*; notities, p. 9). Verzoekers onwetendheid over de asielprocedure kan dan ook geenszins worden volgehouden. Het feit dat verzoeker de kans had om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit heeft nagelaten, en dat hij vervolgens ook in België nog 4 maanden wachtte alvorens een verzoek in te dienen, is in deze, wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen.

2.4.12. Het attest van 10 december 2013 vermeldt het overlijden van J.A.H. *“door verwondingen opgelopen door vuurwapen, zonder te weten wie de dader of daders zijn”* en kan derhalve verzoekers relaas over de schulden van zijn halfbroer bij de AUC niet staven, laat staan dat het de daaruit beweerdelijk voortgevloeide bedreigingen jegens verzoeker zelf zouden kunnen aantonen.

2.4.13. De beslissing in het kader van de aanvraag te worden opgenomen in het register van slachtoffers bevat de verklaringen van zijn moeder over *“de moord op J.A.H., die werd doodgeschoten op 2/4/2002 in Manizales, zonder te weten wie dit gedaan heeft”*. Hieruit blijkt dat verzoekers moeder gevraagd heeft om opgenomen te worden in het register van slachtoffers vanwege de moord op haar zoon in 2002, dat in de databank van het nationale informatienetwerk van de aandacht en vergoeding van slachtoffers *“geen vorige verklaring van de getuige [werd] gevonden”* en dat besloten werd om verzoekers moeder niet te erkennen als slachtoffer. Verder merkt de Raad op dat dit document vermeldt dat verzoekers zus P.A.Q.H. op 9 augustus 2001 te Cali een verklaring heeft afgelegd waarin zij aangaf dat zij reeds op 1 februari 2001 ontheemd werd en dat deze ontheemding plaatsvond in Chinchina. Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn zus Chinchina heeft verlaten *“vanwege de door van [zijn] broer”* (*“Zus: P.A.Q.H. is huisvrouw [...], vanwege de dood van mijn broer is ze uit Chinchina moeten vertrekken, ze is ontheemde uit Chinchina.”*; notities, p. 4), terwijl deze moord pas in 2002 zou hebben plaatsgevonden. Dit stuk is bijgevolg strijdig met verzoekers relaas, over de oorzaak van de ontheemding van zijn zus en de moord op zijn broer, en heeft dan ook geen bewijswaarde en onderstreept het bedrieglijk karakter van verzoekers relaas.

2.4.14. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen. Verzoekers vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.15. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.16. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van*

een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in Colombia nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan wijzigde evenwel (COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punt 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt de COI dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10). De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig kan opdrijven, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia” van september 2015).

2.4.16.1. Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) m.a.w. “suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services” (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18). Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en

gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-22). Verzoeker behoort tot geen van deze groepen of risicoprofielen.

2.4.16.2. Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien is de situatie in de steden van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p.39-40).

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in alle departementen in Colombia van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker beweert dit ook niet. Hij stelt niet dat hij in 2005 uit Chinchina, naar Bogota vertrokken is omwille van willekeurig geweld, noch dat hij na drie jaar uit Bogota is vertrokken omwille van het niveau van het geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK